

KINO

Med boji v Severni Afriki leta 1942 se je britanska 8. armada umaknila proti El Alameinu in zgodilo se je, da so se nekatere skupine britanskih vojakov nenadoma znašle za sovražnikovimi linijami. To je okvir zgodbe italijansko-egipčanskega barvnega vojnega filma PUŠČAVSKA FRONTA režiserja Maria Siciliana, ki si ga boste lahko avgusta ogledali v kinu Šiška. Japonska kinematografija se je lotila tudi žanra filmske kriminalke. Kako je ta sicer ne nov poskus uspel, nam bo odkril japonski barvni film POLICIJSKA PIŠTOLA režiserja Azuma Morisakija. Glavni vlogi igrata Tetsuja Vataari in Shinsuke Ashida, scenarij pa je delo slavnega režiserja Akire Kurosawe. Gre za skupino mladoletnih prestopnikov, ki so ubili neko žensko in ukradli policistu Murakami pištolo. Ta se je trdno odločil, da si jo spet poišče in njegovi napol že zasebni akciji se pridruži starejši policijski kolega Sato. Gre torej — mimo spoznanja o »komercialni vrednosti žanra« — tudi za določen socialni problem, bolj konkretno: za generacijski spopad med mladimi in družbo, vendar s to japonsko »različico«, da so mladi v trenutku konflikta že vsi v vodah kriminala, odkoder vodi pot lahko samo v dve smeri: v ječo ali v smrt! Nazaj — vsaj v tem japonskem filmu — ni poti. Od premier si bo

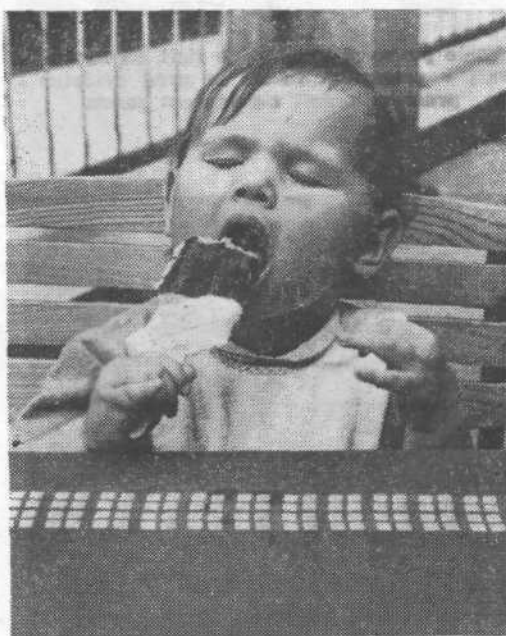
Milan Línďič

MLV

F. R.

F. R.

MALORS malo HCE

3x dnevnik
 malega
 piskar-jav

Včeraj se v naši bajti ni dosti dogajalo, ker je ata preganjal mačka, mama pa ga je zaradi tega sekirala in to sploh ni nobena posebnost v naši rodbini. Zadeva je ležala v tem, da je bil ta maček alkoholnega porekla in še bolj v dejstvu, da naša mama tovrstne »živali« jako težko prenaša. Torej, vsa zadeva izhaja z Rašice, kjer sva z očetom sodelovala na proslavi ob občinskem prazniku. Se pravi, ata se je udeleževalo med štanti šišenskih gostincev, jaz pa sem opazoval njega in še nekatere druge zadeve, tako da mi res ni bilo dolgčas. Prav posebnega haska od atove turneje pravzaprav niti ni bilo, ker je dobil brentečo bučo in škripajočo denarnico — hec je pa le bil. Pa čeprav sem bil jaz bolj lačen kot sit ob tistih maloštevilnih čevapčičih, ki mi jih je podaril naš sosed, bolj znan po funkciji očeta mojega kompagnona Jožkota. Najprej sem mislil, da so leti mišljeni kot spominčki ali kaj podobnega, potem pa sem uvidel, da nekateri to jedo in sem sam storil isto. Bili so še kar, samo škoda je, ker sem izgubil nekaj manj kot tri čevapčiče, kar sploh ni bilo čudno, saj tudi ob normalni vidljivosti ne vidim najbolje... Sicer pa se je ata poleg vsega še jako srdil na avtomobiliste, ki so dobili nalepke (on pa ne, čeprav ima menda neke blazne veze na občini) in so se veselo furali mimo nas. Najbolj ga je kajpak togotila resnica, da je pa Jožkotov ata dobil nalepko in je bil tudi tozadevni Jožko prav nemarno važen. Najraje bi ga poknil za uho, toda ker mi je že sosed tako prijazno nabavil čevapčiče, sem mulcu tokrat oprostil...

Danes smo se z atom peljali v mesto in bi le-on kmalu povsem popenil. Zopet so se namreč cestarji posluževali lepega ljubljanskega običaja, da je treba risati črte po cestah ravno ob konicah, ko je najhujši promet, tako da je bila po asfaltu zopet naravnost prisirčna gužva. Jaz ne vem, kaj je ožeta tako razpenilo, saj je bilo navsezadnje še kar zanimivo.

Sestra je ob tem porekla, da se grejo pač rentabilno izkoriščanje kapacitet. Namreč, če bi barvali cesto ponoči, bi jih preklinjali le redki polnočni vozniki in to vsekakor ne bi imelo velikega efekta ter krasote kot podnevi, ko jih za isto plačilo preklinja nekaj tisoč duš in turistov. Temu se menda, tako je komentirala sestra, reče produktivno barvanje oziroma preklinjanje, nakar je ata od jeze zaripnil in skoraj ruknil enega črtalca črt. Možakar se je izmuznil, toda glavno je, da se mu je polilo malo barve in je kiksnil linijo. Ata se je zatem malo pomiril, zato je bilo potem do nadaljnjega dolgčas ...

Grečko

barcaffé

droga
PREHRAMBENA INDUSTRIJA PORTOROŽ

tribuna 15